

Sygn. akt *XI K 346/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 września 2015 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Północ w Gdańsku , XI Wydział Karny w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Fortuna

Protokolant : Agnieszka Banaczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 września 2015 r. sprawy **J. N. (1)**, syna A. i J. z d. K., urodzonego (...) w G. oskarżonego o to , że :

w dniu 26 września 2013 r. w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, co do czynu których wyłączono materiały do odrębnego postępowania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając jako agent terenowy uprawniony do zawierania umów pożyczkowych, doprowadził firmę (...) S.A. w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.541 złotych, wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru spłaty w ten sposób, że zawarł umowę pożyczki nr (...) posługując się nazwiskiem i danymi P. K., używając jako autentycznych sfalszowanych dokumentów w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu oraz wniosku o udzielenie pożyczki pieniężnej oraz samej umowy i puszczając w obieg weksel, na którym podrobiono podpisy P. K., a następnie przyjął kwotę pożyczki na rachunek bankowy w tym celu przez siebie założony i ją spożytkował, czym działał na szkodę (...) S.A. w M. oraz P. K.

- tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. Oskarżonego **J. N. (1)** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to przy zastosowaniu art. 11 § 3 k.k., na podstawie art. 310 § 2 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 r. orzeka wobec oskarżonego **J. N. (1)** obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w M. kwoty 400 (czterysta) złotych;

III. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 626 § 1 kpk zwalnia oskarżonego od obowiązku poniesienia kosztów sądowych obciążając nimi Skarb Państwa oraz na podstawie art. 17 ust. 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwalnia go od obowiązku poniesienia opłaty w sprawie.

SSR Magdalena Fortuna

Sygn. akt XI K 346/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 maja 2011 roku P. K. zgubił swój dowód osobisty o nr (...), o czym poinformował Urząd Miejski w W. i Policję. W dniu 10 lipca 2014 roku P. K. uzyskał informację o prowadzeniu przeciwko niemu postępowania egzekucyjnego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Ż. na podstawie tytułu wykonawczego: nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym wydanego przez Sąd Rejonowy w Mikołowie w sprawie z powództwa (...) Spółka

Akcyjna dotyczącej należności głównej w kwocie 2.485,88 złotych wynikającej z braku zapłaty należności z weksla stanowiącego zabezpieczenie spłaty pożyczki udzielonej przez (...) S.A. P. K. nie zaciągał żadnych zobowiązań wobec powoda (...) Spółka Akcyjna w M. i nie podpisał żadnego weksla.

/dowód: zeznania świadka P. K., k. 3-4, k. 31-32, nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Mikołowie z dnia 14 marca 2014 r., k. 5, zajęcie wierzytelności z dnia 7 lipca 2014 r. k. 6, kopie akt sprawy cywilnej I Nc 777/14 k. 15-28/

(...) S.A. w M. udzielał pożyczek za pośrednictwem brokera finansowego firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą w M.. Oskarżony J. N. (1) współpracował z firmą (...) .pl działając jako agent terenowy i pośrednicząc w zawieraniu umów pożyczki. Oskarżony miał dostęp do platformy elektronicznej (...) .pl co umożliwiała mu zawieranie umów pożyczkowych z ramienia (...) sp. z o.o.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. N. (1), k. 238-241, zeznania świadka K. S. k. 144-145/

Z oskarżonym skontaktowali się dwaj nieustaleni mężczyźni, którzy przedstawili się jako L. i W.. Mężczyźni ci przekazali oskarżonemu kserokopię dowodu osobistego P. K. oraz oryginał podrobionego zaświadczenia o zatrudnieniu P. K. w firmie (...) proponując oskarżonemu „wyłudzenie pożyczek” (vide: wyjaśnienia oskarżonego k. 240), na co oskarżony przystał. Rola oskarżonego w tym procederze miała polegać na wpisaniu otrzymanych danych P. K. do platformy elektronicznej (...) .pl i generowaniu umowy pożyczki na te dane. Oskarżony spotykał się z mężczyznami, którzy przedstawiali się jako W. i L. w G. w restauracji (...). W trakcie jednego ze spotkań mężczyźni przekazali oskarżonemu podrobione dokumenty w postaci: wniosku o udzielenie pożyczki pieniężnej, na którym w pozycji „Czytelny podpis pożyczkobiorcy” podrobiono podpis P. K. oraz druku weksla in blanco z podrobionym podpisem P. K.. Niewypełnione formularze tych dokumentów oskarżony przekazał uprzednio mężczyznom. W dniu 26 września 2013 roku w G. w restauracji (...) oskarżony J. N. (1) używając jako autentycznych przekazanych mu sfałszowanych dokumentów do postaci zaświadczenia o zatrudnieniu P. K. w firmie (...) oraz weksla z podrobionym podpisem P. K., po uprzednim wpisaniu otrzymanych danych P. K. do platformy elektronicznej (...) .pl, wygenerował umowę pożyczki nr (...) na dane P. K. na kwotę 1.541 złotych. Oskarżony nie miał zamiaru spłaty pożyczki. Oskarżony następnie wydrukował umowę pożyczki i podpisał się w pozycji „podpis osoby przyjmującej oświadczenie”. Podpis P. K. na umowie pożyczki w pozycji (...) został podrobiony. Oskarżony podpisał się również na wniosku o udzielenie pożyczki w pozycji „czytelny podpis osoby sporządzającej wniosek”. Oskarżony J. N. (1) w umowie pożyczki wskazał, że wypłata środków z pożyczki ma nastąpić na oznaczony rachunek bankowy, przy czym było to konto techniczne typu pre-paid w banku (...) a kartę pre-paid do tego rachunku bankowego wykupił oskarżony specjalnie do tej konkretnej umowy pożyczki. Po opatrzeniu określonych wyżej dokumentów związanych z udzieleniem pożyczki na dane P. K. swoim podpisem jako agenta oskarżony J. N. (1) potwierdził za zgodność z oryginałem kserokopię dowodu osobistego P. K. i zgodnie z obowiązującą procedurą przekazał dokumentację w postaci: wniosku o udzielenie pożyczki, umowy pożyczki pieniężnej, formularza informacyjnego, deklaracji wekslowej oraz weksla do firmy (...) sp. z o.o. w M., puszczać w ten sposób weksel in blanco z podrobionym podpisem P. K. w obieg. Po dokonaniu weryfikacji danych dokumenty związane z udzieleniem pożyczki na dane P. K. zostały przekazane do (...) S.A. w M., który na ich podstawie podjął decyzję o przyznaniu pożyczki i uruchomieniu środków.

Oskarżony nigdy nie spotkał P. K.. Oskarżonemu nie został udostępniony oryginał dowodu osobistego P. K.. P. K. nie podpisywał dokumentów pożyczkowych, nie pracował nigdy w firmie (...) i do dnia 10 lipca 2014 r. nie posiadał wiedzy o zaciągnięciu pożyczki na jego dane osobowe.

Kiedy środki z umowy pożyczki wpłynęły na wskazany w umowie rachunek bankowy oskarżony wypłacił w bankomacie całą uzyskaną z pożyczki kwotę. Oskarżony z tej kwoty otrzymał 400 złotych, zaś resztę pieniędzy przekazał W. i L..

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. N. (1), k. 238-241, k. 276-279, zeznania świadka K. S. k. 144-145, zeznania świadka P. K., k. 3-4, k. 31-32, pisemne zawiadomienie o przestępstwie k. 84, umowa pożyczki pieniężnej nr (...) k. 85-86, wzór oświadczenia o odstąpieniu od umowy k. 87, zaświadczenie o zarobkach, k. 89, wniosek o udzielenie

pożyczki k. 90, formularz informacyjny dotyczący kredytu konsumenckiego k. 137-139, weksel k. 162, ekspertyza kryminalistyczna, k. 207- 229/

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony J. N. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu zabronionego i wyjaśnił, że od około 2012 roku współpracował z firmą (...) z siedzibą w K. jako agent terenowy - mobilny. W ramach tej współpracy oskarżony miał dostęp do platformy internetowej, dzięki której mógł zawierać umowy pożyczki w imieniu wielu podmiotów m.in. H., E. (...), F.. Oskarżony rozwieszał na terenie G. reklamy ze swoim numerem telefonu i kiedy kontaktowali się z nim klienci zainteresowani zaciągnięciem pożyczki umawiał się z nimi w (...) lokalach. W pracy oskarżony używał laptopa, przy pomocy którego łączył się z systemem (...).pl. System weryfikował dane klientów i podawał w jakim podmiocie dany klient może otrzymać pożyczkę. Oskarżony potwierdził, że to on w dniu 26 września 2013 roku zawarł umowę pożyczki na dane P. K.. Umowa została wygenerowana w restauracji (...) w G., przy ul. (...). Oskarżony wyjaśnił, że w tym lokalu umawiali się z nim dwaj mężczyźni przedstawiający się jako L. i W., którzy przekazali oskarżonemu kserokopię dowodu osobistego na nazwisko P. K. i zaświadczenie o zarobkach wystawione na dane P. K. przez firmę (...). Oskarżony wyjaśnił, że od samego początku wiedział, że to jest wyłudzenie i z takim zamiarem działał. Za wygenerowanie umowy pożyczki z systemu oskarżony miał dostać 30 % kwoty pożyczki. Oskarżony wpisał do systemu dane z kserokopii dowodu osobistego i wygenerował z systemu umowę pożyczki na dane P. K.. Oskarżony wyjaśnił, że rachunek bankowy typu pre-paid na jaki wpłynęły środki z pożyczki należał do niego i że został założony specjalnie na potrzeby wypłaty pożyczki. Podał, że pieniądze wypłacił w bankomacie, zostawił dla siebie 400 złotych a resztę przekazywał wymienionym wyżej mężczyznom. Oskarżony podał, że wspomnianym mężczyznom pomagał w wyłudzeniu pożyczek wielokrotnie. Oskarżony złożył wniosek o dobrowolne poddanie się karze i wnosząc o wymierzenie mu kary jednego roku i sześciu miesięcy pozbawienia wolności oraz obowiązku naprawienia szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) SA w M. kwoty 400 złotych.

/dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. N. (1), k. 238- 241, k. 276-279/

W postępowaniu przygotowawczym sporządzona została opinia biegłego z zakresu grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów. Biegły w opinii tej stwierdził, że podpisy o treści (...) złożone na:

- weksłu,
- wniosku o udzielenie pożyczki z dnia 26 września 2013 roku,
- umowie pożyczki pieniężnej nr (...) z dnia 26 września 2013 roku,
- dokumencie w postaci Taryfy opłat i prowizji (...) S.A. z dnia 26 września 2013 roku,
- wzorze oświadczenia o odstąpieniu od umowy z dnia 26 września 2013 roku
- formularzu informacyjnym dotyczącym kredytu konsumenckiego z dnia 26 września 2013 roku

nie zostały nakreślone ani przez P. K. ani przez J. N. (1). Z kolei podpisy o treści „J. N.” na awersie wniosku o udzielenie pożyczki z dnia 26 września 2013 roku, na umowie pożyczki pieniężnej nr (...) z dnia 26 września 2013 roku, dokumencie w postaci taryfy opłat i prowizji (...) S.A. oraz na awersie karty 3 formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego z dnia 26 września 2013 roku zostały nakreślone przez J. N. (1).

Zapisy słowno - cyfrowe na awersie zaświadczenia o zarobkach z dnia 26 sierpnia 2013 roku wystawionym na nazwisko P. K. przez firmę (...) z G. nie zostały własnoręcznie nakreślone przez P. K. ani przez J. N. (1).

Nieczytelne podpisy w formie paraf złożone na awersie zaświadczenia o zarobkach z dnia 26 sierpnia 2013 roku są sztucznymi przypadkowymi i okazjonalnymi konstrukcjami, które nie zawierają dostatecznej ilości indywidualnych cech graficznych rzeczywistego wykonawcy, a zatem nie spełniają wymogów kryminalistycznej porównywalności tego rodzaju wytworów graficznych.

/dowód: ekspertyza kryminalistyczna, k. 207- 229, protokół pobrania materiału porównawczego k. 39, k. 100, materiał porównawczy k. 40/

Oskarżony J. N. (1) ma obecnie 52 lata. Ma wykształcenie średnie, z zawodu jest elektrykiem. Jest kawalerem. Ma syna w wieku 25 lat. Oskarżony obecnie nie pracuje i nie ma żadnego dochodu. Poprzednio pracował dorywczo oraz jako agent terenowy. Oskarżony nie ma majątku. J. N. (1) był uprzednio trzykrotnie skazywany za przestępstwa podobne na kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 15 kwietnia 2013 r. wydanym w sprawie XI K 975/12 J. N. (1) został skazany za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 297 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione wspólnie i w porozumieniu z G. M. (czyli wystawcą zaświadczenia o zatrudnieniu w niniejszej sprawie). Czynu przypisanego oskarżonemu w tej sprawie J. N. (1) dopuścił się w okresie próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie XI K 975/12.

/dowód: oświadczenie oskarżonego J. N. (1), k. 276, karta karna, k. 249, odpis wyroku, k. 270-271, k. 272-273, k. 274-275/

Sąd zważył co następuje:

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwala na przyjęcie, że zarówno wina oskarżonego, jak również okoliczności inkryminowanego zdarzenia nie budzą jakichkolwiek wątpliwości. Ustalając powyższe Sąd oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach samego oskarżonego J. N. (1), w których przyznał się on do winy, na zeznaniach świadków P. K. i K. S., jak również dowodach w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Zdaniem Sądu stan faktyczny ustalony na podstawie tego materiału dowodowego w pełni może stanowić podstawę określenia odpowiedzialności karnej oskarżonego, jak również pozwoli ustalić właściwe środki reakcji karnej na popełniony przez niego czyn zabroniony.

Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego w całości za wiarygodne i zgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, albowiem były one wyczerpujące i spójne oraz obejmowały w pełni zarówno podmiotową, jak i przedmiotową stronę zarzucanego mu przestępstwa, pozwalając w sposób nie budzący wątpliwości odtworzyć przebieg przedmiotowego zdarzenia. W ramach swobodnej wypowiedzi oskarżony spontanicznie i szczerze przedstawił wszystkie okoliczności popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia te znajdowały jednocześnie pełne potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, w szczególności w zeznaniach P. K. i K. S. oraz w treści dokumentów związanych z zawarciem umowy pożyczki na dane P. K. i opinii biegłego grafologa, tworząc z nimi spójną, logiczną i konsekwentną całość.

Zeznania świadka P. K. Sąd ocenił jako wiarygodne w całości. Są to zeznania spójne, logiczne i konsekwentne. P. K. zeznał, że zgubił swój dowód osobisty i zgłosił ten fakt w odpowiednich urzędach. P. K. zaprzeczył temu, że podpisał umowę pożyczki z firmą (...) SA w M., co znajduje potwierdzenie w opinii biegłego grafologa i w wyjaśnieniach oskarżonego, który podał, że z P. K. nie miał kontaktu a umowę zawarł na podstawie kserokopii dowodu osobistego P. K..

Sąd ocenił zeznania świadka K. S. jako wiarygodne w całości. Sąd wziął również pod uwagę okoliczność, że K. S. nie był naocznym świadkiem zdarzenia objętego oskarżeniem i złożył zeznania w oparciu o dokumenty i zapisy w systemie komputerowym pokrzywdzonej spółki. Mając na uwadze okoliczność, iż zeznania K. S. są zgodne z relacją oskarżonego Sąd doszedł do przekonania, iż świadek zeznał zgodnie ze swoją wiedzą o zdarzeniu i nie ma podstaw do zakwestionowania wiarygodności złożonych przez niego zeznań.

Sąd uznał za wiarygodną opinię pisemną biegłego z zakresu grafologii i kryminalistycznych badań dokumentów. Biegły sądowy sporządzający opinię posiada staranne wykształcenie i wieloletnie doświadczenie zawodowe w sporządzaniu opinii z zakresu badania pisma i podpisów. Sporządzona przez niego opinia odpowiada wymaganiom stawianym przez prawo, jest jasna i stanowcza.

Sąd nie znalazł również podstawy do odmówienia wiarygodności pozostałym dowodom w postaci , gdyż zostały sporządzone przez uprawnione osoby, zgodnie z wymogami formalnymi, a ich treść nie budziła wątpliwości i korespondowała z osobowymi źródłami dowodowymi oraz nie była na żadnym etapie postępowania kwestionowana przez strony.

Sąd dokonał ustaleń odnośnie karalności oskarżonego w oparciu o informację uzyskaną z Krajowego Rejestru Karnego oraz odpisy wyroków. Dokumenty te zostały sporządzone i potwierdzone przez uprawnione do tego osoby i instytucje. Ich autentyczność i wiarygodność nie została zakwestionowana przez strony ani nie wzbudziła też wątpliwości Sądu.

Reasumując wyniki postępowania dowodowego Sąd uznał, że oskarżony J. N. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. polegającego na tym, że w dniu 26 września 2013 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi nieustalonymi osobami, co do czynu których wyłączono materiały do odrębnego postępowania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, działając jako agent terenowy, uprawniony do zawierania umów pożyczkowych, doprowadził firmę (...) S.A. w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1.541 złotych, wprowadzając pokrzywdzonego w błąd co do zamiaru spłaty w ten sposób, że zawarł umowę pożyczki nr (...) posługując się nazwiskiem i danymi P. K., używając jako autentycznych sfalszowanych dokumentów w postaci zaświadczenia o zatrudnieniu oraz wniosku o udzielenie pożyczki pieniężnej oraz samej umowy i puszczając w obieg weksel, na którym podrobiono podpisy P. K., a następnie przyjął kwotę pożyczki na rachunek bankowy w tym celu przez siebie założony i ją spożytkował, czym działał na szkodę (...) S.A. w M. oraz P. K..

Zgodnie z treścią art. 286 § 1 k.k. odpowiada za oszustwo ten, kto w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadza inną osobę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem za pomocą wprowadzenia w błąd (oszustwo czynne) albo wyzyskania tej osoby (oszustwo bierne). Wprowadzenie w błąd oznacza, że sprawca swoimi podstępными zabiegami doprowadza inną osobę do mylnego wyobrażenia o rzeczywistym stanie rzeczy (...) ponadto osoba oszukana dobrowolnie oddaje mienie sprawcy, a nie traci mienia wbrew jej woli. /wyrok Sądu Najwyższego IIKP 134/86 OSNPG 1987/7/80/. Elementy przedmiotowe oszustwa muszą być objęte świadomością sprawcy, który chcąc uzyskać nienależną korzyść majątkową, działał świadomie w określony sposób, co w konsekwencji prowadzi do wniosku , że działa z zamiarem bezpośrednim – kierunkowym, obejmującym cel i sposób działania – wyrok Sądu Najwyższego V KR 49/74 OSNKW 1974 /7-8 / 138; Przystępstwo oszustwa ma przy tym charakter przystępstwa celowego, umyślność działania w zamiarze bezpośrednim i w celu uzyskania korzyści majątkowej. Wprowadzenie w błąd polega na tym, iż sprawca własnymi podstępными zabiegami doprowadza pokrzywdzonego do mylnego wyobrażenia o stanie rzeczy. Przez niekorzystne rozporządzenie mieniem należy zaś rozumieć pogorszenie się sytuacji majątkowej pokrzywdzonego. Przystępstwo oszustwa jest przystępstwem umyślным, które może być popełnione z zamiarem bezpośrednim.

J. N. (1) swoim zachowaniem wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 286 § 1 k.k. albowiem działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej zawarł umowę pożyczki na dane P. K., przez co doprowadził (...) S.A. w M. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd do co do zamiaru spłaty pożyczki. Oskarżony od początku wiedział, że pożyczka zaciągnięta na dane P. K. nie będzie spłacana. Oskarżony wyjaśnił, że miał świadomość tego, że jest to wyłudzenie i w takim zamiarem działał zawierając pożyczkę. Oskarżony nie miał żadnego kontaktu z pożyczkobiorcą a umowę zawarł na podstawie dokumentów dostarczonych mu przez inne nieustalone osoby. Kwotę pożyczki oskarżony przyjął na własny rachunek bankowy w tym celu przez siebie założony i ją spożytkował wypłacając pieniądze z bankomatu. Tym samym kwalifikacja czynu oskarżonego J. N. (1) na podstawie art. 286 § 1 k.k. przyjęta w akcie oskarżenia nie nasuwa zastrzeżeń co do prawidłowości. Przy czym Prokurator zasadnie przyjął, iż zachowanie się oskarżonego wyczerpywało jednocześnie znamiona występku z art. 270 § 1 k.k., a także z art. 310 § 2 k.k. biorąc pod uwagę fakt, iż przepis art. 286 § 1 k.k. nie zawiera od strony przedmiotowej takich znamion jak używanie podrobionego dokumentu jako autentycznego, które zawarte jest w przepisie art. 270 § 1 k.k. oraz wprowadzanie w obieg podrobionego dokumentu uprawniającego do otrzymania sumy pieniężnej zawartego w przepisie art. 310 § 2 k.k., które bezspornie miały istotne znaczenie dla uzyskania pożyczki przez oskarżonego. Weksel

to papier wartościowy stanowiący pisemne zobowiązanie wystawcy weksla do zapłacenia określonej sumy wyrażonej w pieniądzu wskazanej osobie lub okazicielowi w oznaczonym miejscu i czasie. Tym samym weksel jest dokumentem uprawniającym do otrzymania sumy pieniężnej zgodnie z art. 310 § 2 k.k. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, że J. N. (1) przesyłając weksel in blanco z podrobionym podpisem (...) sp. z o.o. puścił taki weksel w obieg.

W tym stanie sprawy wypełnione zostały wszystkie przesłanki odpowiedzialności karnej oskarżonego i jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające jego winę (tj. wyłączające jego poczytalność) lub bezprawność popełnionego przez niego występkę (tj. wskazujące, że nie zdawał on sobie sprawy z bezprawności swojego postępowania).

Sąd przychylił się do wniosku oskarżonego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, albowiem okoliczności popełnienia przestępstwa – wobec przyznania się oskarżonego i w świetle zgromadzonych i ujawnionych dowodów – nie budzą wątpliwości, postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte, mimo nieprzeprowadzenia rozprawy.

Analizując wniosek zgłoszony w akcie oskarżenia w trybie art. 335 kpk Sąd uznał, że propozycje te uwzględniają dyrektywy wymiaru kary zarówno przedmiotowe jak i podmiotowe. W opinii Sądu, zaproponowane kary są adekwatne do stopnia zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu.

Przy określaniu wymiaru kary wymierzonej oskarżonym Sąd kierował się wskazanymi w art. 53 k.k. dyrektywami wymiaru kary, a więc rodzajem i charakterem naruszonego dobra prawnego, znacznym stopniem społecznej szkodliwości czynu a także wziął pod uwagę pobudki i motywację oskarżonego, popełniającego jedno z najbardziej potępianych w społeczeństwie przestępstw przeciwko mieniu i wiarygodności dokumentów oraz sposób i okoliczności jego działania, a także rodzaj zamiaru. Sąd wziął również pod uwagę w ramach znacznej społecznej szkodliwości czynu fakt, iż zachowanie oskarżonego pozostawało w znacznej dysharmonii pomiędzy zachowaniem powinnym i było bez wątpienia przejawem rażącego lekceważenia przez niego podstawowych zasad obowiązującego porządku prawnego. Okolicznością obciążającą była również uprzednia trzykrotna karalność oskarżonego za przestępstwa podobne. Przy wymiarze kary jako okoliczność łagodzącą Sąd przyjął przyznanie się oskarżonego do winy i złożenie obszernych wyjaśnień.

Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu J. N. (1) za czyn z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd doszedł do przekonania, że duży stopień społecznej szkodliwości czynu, w tym względy prewencyjne, zarówno co do osoby oskarżonego, jak i społeczne oddziaływanie kary, wymagają wymierzenia oskarżonemu kary pozbawienia wolności w w/w wymiarze. Sąd uznał, że tak wymierzona kara pozbawienia wolności odpowiada stopniu społecznej szkodliwości czynu i nie przekracza stopnia winy oskarżonego. Sąd uznał, iż z uwagi na wysoki stopień winy oskarżonego oraz wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu jedynie wymierzenie kary pozbawienia wolności za dany czyn zapewni realizację dyrektyw wymiaru kary i unaoczní oskarżonemu nieopłacalność takiego postępowania, dając nadzieję na to, iż w podobny sposób się więcej nie zachowa. Samo tylko przestępstwo z art. 310 § 2 k.k. zagrożone jest karą pozbawienia wolności od roku do lat 10. Oskarżony dopuścił się czynu z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zb. z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., co musi znaleźć odzwierciedlenie w wymiarze kary. Nadto Sąd miał na uwadze okoliczność, iż popełnienie przez J. N. (1) przestępstw oszustwa nie stanowiło incydentu w jego życiu. Sam oskarżony składając wyjaśnienia podał, że oszustw dokonywał kilkakrotnie. Sąd po analizie wyżej wskazanych okoliczności obciążających i łagodzących uznał, iż odpowiednią sankcją wobec J. N. (1) będzie kara 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Podkreślenia wymaga, że Sąd wymierzył oskarżonemu karę zgodnie ze złożonym przez oskarżonego wnioskiem z art. 335 k.p.k. Oskarżony chciał się dobrowolnie poddać karze pozbawienia wolności w takim wymiarze. Oskarżonemu w dniu 15 lipca 2015 r. zostało doręczone do rąk własnych zawiadomienie o terminie posiedzenia Sądu wyznaczonego na dzień 23 września 2015 r. i oskarżony nie złożył oświadczenia o cofnięciu wniosku z art. 335 k.p.k.

W ocenie Sądu, tak wymierzona oskarżonemu kara pozbawienia wolności, określona zgodnie z zasadą indywidualizacji odpowiedzialności, jest współmierna do stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu. Kara ta

osiągnięciu w stosunku do oskarżonego celu wychowawczego, wskazując oskarżonemu, że popełnianie przestępstw spotkać się musi z represją karną. Pomoże ona uświadomić oskarżonemu fakt naruszenia obowiązujących norm społeczno-prawnych w tym zakresie. Wymierzona kara będzie działać odstrasżająco w stosunku do oskarżonego, powstrzymując go od podobnych zachowań na przyszłość będzie stanowił bodziec zniechęcający go do popełnienia czynów naruszających prawo i uzasadniający przekonanie, że popełnienie przestępstw się po prostu nie opłaca. Kara ta będzie oddziaływać odpowiednio na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstrasżanie innych od popełnienia przestępstw przeciwko mieniu i dokumentom oraz wzmocni poczucie obowiązkiwania norm prawnych oraz wartości społecznych. Ponadto kara ta nie wykracza poza rzeczywistą potrzebę i w opinii Sądu w prawidłowy sposób uwzględniają wszystkie elementy decydujące o jej rodzaju i wymiarze. Będzie także stanowiła dla oskarżonego stosowną dolegliwość.

Z uwagi na okoliczność, że czyn przypisany oskarżonemu został popełniony w okresie obowiązywania ustawy innej aniżeli w trakcie orzekania, Sąd mając na uwadze treść art. 4 § 1 k.k. rozważając możliwość zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, opierał się na przepisach kodeksu karnego obowiązujących przed dniem 1 lipca 2015 roku. Poprzednia regulacja dotycząca możliwości zastosowania wobec oskarżonego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności jest bowiem dla niego, biorąc pod uwagę wymiar kary jaka została wobec oskarżonego orzeczona korzystniejsza. Według przepisów obowiązujących poprzednio możliwe jest bowiem zawieszenie kary pozbawienia wolności w wymiarze do 2 lat, zaś według przepisów obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku istnieje możliwość warunkowego zawieszenia kary pozbawienia wolności nieprzekraczającej roku.

Sąd wnikliwie rozważał możliwość warunkowego zawieszenia orzeczonej oskarżonemu J. N. (1) kary pozbawienia wolności. Biorąc pod uwagę wszystkie aspekty stosowania dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności uznał jednak, że w przedmiotowej sprawie brak jest przesłanek określonych w art. 69 § 1 i 2 k.k., pozwalających w sposób przekonujący i wiarygodny uzasadnić przypuszczenie, iż w wypadku warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego cele kary zostałyby osiągnięte, a oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. W ocenie Sądu brak jest jednak jakichkolwiek przesłanek do zastosowania w stosunku do oskarżonego dobrodziejstwa tej instytucji, albowiem nie sposób postawić pozytywnej prognozy co do postępowania oskarżonego na przyszłość. Oskarżony był uprzednio trzykrotnie karany za przestępstwa podobne, za które wymierzano oskarżonemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania. Czyn, za który J. N. (1) został obecnie skazany oskarżony popełnił w okresie próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w sprawie XI K 975/12 Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku. Oznacza to, że poprzednie kary niczego oskarżonego nie nauczyły, nie wymusiły przestrzegania przepisów prawa, a wręcz przeciwnie, skoro ponownie wszedł w konflikt z prawem. Warunkowe zawieszenie wykonania kar pozbawienia wolności okazało się wobec J. N. (1) instytucja nieskuteczną. Postawa oskarżonego naruszającego po raz kolejny porządek prawny świadczy jednoznacznie nie tylko o rażącym lekceważeniu przez niego porządku prawnego, ale i o znacznym stopniu demoralizacji oskarżonego, który nie wyciągnął wniosków z dotychczas wymierzonych mu kar i wobec którego konieczne jest w związku z tym wzmocnienie działań resocjalizacyjnych w warunkach bezwzględnej pozbawienia wolności. Jednocześnie zastosowanie w niniejszej sprawie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności utwierdziłoby jedynie w nim przekonanie o swej całkowitej bezkarności. W ocenie Sądu już powyższe okoliczności w sposób zdecydowany przemawiają przeciwko orzeczeniu w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Dodatkowo jeszcze kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania byłaby sprzeczna ze społecznym oddziaływaniem kary. Względem na prewencję ogólną przemawia za czasową izolacją oskarżonego. Orzeczona wobec oskarżonego J. N. (1) kara pozbawienia wolności za zarzucany mu występ ma bowiem również kształtować w świadomości potencjalnych sprawców przekonanie o konieczności jej przestrzegania, nieopłacalności zamachów na te dobra prawne, nieuchronności kary, ugruntowania poszanowania prawa, wyrobienia właściwego poczucia sprawiedliwości i bezpieczeństwa oraz wskazywać, iż państwo stanowczo reaguje na każdy przejaw łamania w/w zakazów, zapewniając tym samym stabilizację porządku prawnego oraz budowanie autorytetu tego porządku. Mając zatem na względzie

aspekt społeczny, potrzebę skutecznego oddziaływania na postawę oskarżonego należało orzec karę bezwzględnego pozbawienia wolności w wymiarze jak powyżej.

Uwzględniając wniosek oskarżonego złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. Sąd na podstawie art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku orzekł wobec J. N. (1) obowiązek naprawienia wyrządzonej szkody w części poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. w M. kwoty 400 złotych. Przepis art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym w dniu 30 czerwca 2015 roku obejmuje jedynie szkodę rzeczywistą i jest dla oskarżonego korzystniejszy niż art. 46 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 roku, który przy ustalaniu wysokości szkody nakazuje stosować przepisy prawa cywilnego, co oznacza, że prócz szkody rzeczywistej szkoda będzie obejmować również utracone korzyści.

Na podstawie przytoczonych w wyroku przepisów Sąd rozstrzygnął o kosztach postępowania w sprawie, zwalniając oskarżonego od obowiązku ich poniesienia, albowiem biorąc pod uwagę sytuację rodzinną, majątkową i brak dochodów Sąd uznał, iż zachodzą przesłanki uzasadniające zwolnienie oskarżonego od obowiązku uiszczenia tych należności, na rzecz Skarbu Państwa.

SSR Magdalena Fortuna